

bleeke gezicht in een wanhopige poging om er gewoon uit te zien. Misschien dat de groote hoed den schijn kon redden....

„Alle tijd,” riep hij vroolijk terug, „ik was zoo bang, dat je al zoudt zitten wachten. Van der Scheer had een lang verhaal over het openen van nieuwe kebons naar het Zuiden. Hij heeft niet graag dat je hem dan haast. Het kan daar heel goed worden op den duur en hij gaf me te verstaan, dat ik er misschien ook wel een plaats zou vinden. Dat zou natuurlijk prachtig....”

Ze vermande zich en opende de deur; de glimlach, waartoe ze voor den spiegel haar vertrokken mond had gedwongen, nog op de lippen; maar zóó jammerlijk was haar aanblik in het barre buitenlicht, dat hij met twee stappen bij haar was en zijn arm om haar heen sloeg: „God kindje, wat is er met je gebeurd?”

„Ik wou 't je maar niet vertellen,” verweerde ze zich met het allerlaatste restje van haar moed, „ik wou werkelijk liever alleen, Otto.... Als 't morgen was gebeurd, had je er toch ook niets aan kunnen doen”.

„Goddank dan, dat 't vandaag kwam.... Maar wat kàn er ineens, — in die anderhalf uur, dat ik weg was.... Of vertrouw je me niet meer?”

Nu was er geen ontkomen meer aan. Verward, zooals de schrik, de verbazing, het leed en de vertwijfeling over haar heen gekomen waren, was ook haar relaas, waarin wat haar man gezegd en zij gedacht had, tot een onontleedbare massa werd dooreengehutseld. De kraaltjes, die ze Marietje beloofd had; de minachting, waarmee haar man haar schijnheilig genoemd had; de geluidloze aftocht van Lize Lotte, haar angst, dat hij haar wezenlijk van de kinderen verwijderd zou houden, — alles vervulde haar met gelijke rampzaligheid. Het verontrustte hem het meest, dat ze niet schreide, maar met een vreemde, bevende stem, soms zóó ver af, alsof ze nauwelijks deel had aan haar woorden, en dan weer met moeizaam bezinnen, hem al de onverwachtsche lotswisselingen opsomde....

Vroeger had hij duizendmaal met deze mogelijkheid gerekend, en zelfs in het eerste ongeduld van gedwarsboomd minnaar er op gehoopt. Voor verantwoordelijkheid was hij niet bang en alles leek hem toen lichter te dragen dan deze onwaardige hunkering; dit schipperen met gevoelens, die van nature geen halfheid dulden....

Later, toen hij haar beter had leeren kennen, — haar zachte, weinig doortastende aard en de angstige teederheid, die haar aan de bijna achterlijke kinderen bond; — toen hij met duizend teedere draden verstrikt was geraakt in die sfeer van aandoenlijke hulpeloosheid, waar drie weerloozen met gelijkelijk vanzelfsprekend vertrouwen op hem rekenden, om raad, om een verhaaltje, om een kleurigen knikker, — had hij begrepen, dat zij niet tot degenen behoorde, die breken en opnieuw opbouwen kunnen; dat, nu de dingen eenmaal zoo geloopt waren, hij haar niet